

Toplum ve Hekim Yayın Kurulu'ndan

22 Temmuz 2007 Erken Genel Seçimleri yaklaştı. Ama ülkede hiç seçim havası yok gibi. Bunun birçok nedeni olabilir. Ancak iki tanesi öne çıkıyor: Birincisi, biz ne yaparsak yapalım, seçtiklerimiz değil, bu ülkeyi kuruluşundan beri yönetenler yönetecek duygusu. İkincisi ise, siyasi partilerin arasında herhangi bir fark görülmemesi. Yani, siyasi partilerin aynışması, dolayısı ile kimi seçersem seçeyim fark etmeyecek duygusu. İkisi de, siyasi yabancılaşma anlamına geliyor. Doğal ki, buna teslim olmamak, bunu kırmak gerek.

Geçenlerde büyük illerimizden birinde, milletvekili adayları ile bir toplantı yapıldı. Toplantının başlığı, "Milletvekili adayları sağlığı konuşuyor"du. AKP adayı, diğer partilerle bir araya gelmeyeceklerini söyleyerek gelmemiştir. Genç Parti adayı, söz vermesine karşın, davete icabet etmemiştir. CHP, DP, MHP'nin üç doktor milletvekili adayı ile, Bağımsız aday bir hukukçunun katıldığı toplantı oldu.

Üç doktor aday, sağlıktan gelmenin avantajı ile sağlığı çok iyi anlatır diye düşündük. Üstelik, toplantıyı düzenleyenler, katılımcılara çerçeve oluşturması amacı ile bazı sorular da göndermişti. Bizler de, kafamızdaki soruları sorarız, zevkli bir toplantı olur diye heyecanlandık. Ancak, daha başlar başlamaz, hayal kırıklığına uğradık. Bir kere, tüm parti adayları, sorulan sorulara hiçbir yanıt hazırlamamış ve kafalarındaki sunumu yapıyorlardı. Soyut bir AKP eleştirisi yapıyorlardı, ama AKP'nin sağlık politikalarını algılamış gibi görünmüyorlardı. Söyledikleri, kitlenin duymak istediklerine yakındı, ama zaman zaman kendi parti programları ile çelişiyordu. Üstelik, bu çelişki hiç dertleri değil gibiydi. Söyledikleri parça bölüktü, bir bütünlük arzetmiyordu. Birçok da "teknik" yanlısı barındırıyordu. Örneğin, Türkiye'nin ulusal bir sağlık politikası olmadığını söylüyorlardı. Ortada 27 yıllık bir süreklilik söz konusuysen, sorunu sadece AKP'nin yaptıkları ile sınırlıyorlardı. Sektöre ilişkin verdikleri rakamlar yanıltıcıydı. Ama, hepsinden önemlisi, üç parti temsilcisi de, aynı şeyleri söylüyorlardı.

Oldukça moralimiz bozuldu. Toplantı bitse de gitsek moduna girdik. Sıra, hukukçu olan bağımsız adaya geldi. Bu üç doktor bir şey anlatamadı, bu ne yapacak diye düşünürken, bağımsız sosyalist aday, Füsun ablanın (Sayek), sağlığın sadece sağlıkla değil, çok sayıda sosyal faktörle ilişkili olduğunu belirten bir sözünü anımsatarak başladı. "İşiniz, aşınız, adam gibi bir konutunuz olmazsa sağlık olmaz. Sağlık tam bir iyilik halidir" mesajı. İkinci olarak, "insanların tedavisi değil, hastalanmaması önemlidir" çıkışı. Bu konudaki çabaların destekleneceği mesajı. Üçüncüsü ise, kritik bir ayrıma vurgu yapıyordu: "Son 25-30 yıldır, bu ülkede, sağlık dahil, iki program var. İki sınıfa karşılık gelen, iki program. Ya IMF-Dünya Bankası-emperyalizm programı, ya da emek programı. Parti temsilcileri, kendi fikirlerinin yanında, bu konudaki tutumlarını açıklasınlar. Eğer, partileri bu konuda net tutum almazlarsa, değerli fikirlerinin hiçbir anlamı kalmaz. Biz, bu konuda emeğin programından yana tavır alacağız." Dedi ve bağıladı: "Bu da, ancak savaşımsız, barış içinde, kardeşlik içinde bir ülkede mümkündür. Barışı savunmayan, emek programını da hayata geçiremez"

Evet, temel ayırım noktası bu. 22 Temmuz seçimleri, bu ülkede siyasi partilerin aynıştığı bir ortamda yapıldı. Hepsisi de, savaş partileri. IMF partileri. Dolayısı ile, tek tek sağlıkla ilgili "olumlu" önerilerinin bir anlamı yok. Çünkü uygulanma şansı yok. Biz, emek ve barış programını uygulamayı savunanları çoğaltabilirsek, bu programı yaygınlaştırırsak, ilerleme şansımız var. Yoksa, ayınlar arasında en iyisini seçmek, bir seçim değil.

Bu sayımızda, geçen sayımızdan devam ediyoruz. Sağlık sistemleri. Bir önceki sayıda, genel bütçe finansmanı temelli ülke örneklerini yayınlamıştık. Bu sayıda, bu ülkelerden kalanlarla, özel sigorta ve kamu sigorta finansmanı temelli ülke örneklerini bulacaksınız. Geri kalan ülkeler, bir sonraki sayımızda. Sevgi ile kalın.